

'Sống trên đũa phôi biết cho đi một chút gì': Tuyến Nguyễn

Tác Giả: Ng&#c Lan/Ng&#i Vi&#t
Thứ Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 05:16

Tôi đau tôi đã là người homeless nên tôi biết thân phận người homeless.

Hơn 20 năm làm thiện nguyện giúp người nghèo

WESTMINSTER (NV) - “Tôi đau tôi đã là người homeless nên tôi biết thân phận người homeless. Tôi hiểu cái làm mình không người được, cái đói làm mình không người được. Tôi cũng biết mình đã vui như thế nào khi có người đến thăm lúc còn ở trên đời hoang, dù họ không cho tôi biết có cái gì như họ khi tôi nghĩ rằng người còn có người nghĩ đến tôi.”

Ông Tuyến Nguyễn, người hơn 20 năm cung cấp bữa ăn cho người vô gia cư tại quận Cam, “sống trên đũa phôi có một chút gì cho đi. Một chút đó chính là cái mình cảm ơn.” (Hình: Ng&#c Lan/Ng&#i Vi&#t)

Khi đi tìm những suy nghĩ đến gần như vậy mà ông Tuyến Nguyễn cùng các bạn bè, đồng nghiệp của mình đã hơn ba mươi năm qua trong công việc cung cấp sách báo cho người dân ở trên những hàng tháng và thức ăn miễn phí cho người vô gia cư tại khu Civic Center vào mỗi chiều Thứ Ba và Thứ Năm hàng tuần.

Không chỉ vậy, từ 3 năm nay, sau khi người vợ thân yêu qua đời, một người ông còn đến bệnh viện UCI để làm thiện nguyện công việc an ủi, đồng nghiệp tinh thần, cứu người giúp cho những bệnh nhân có thể tìm lại niềm tin vào cuộc sống.

'Sống trên đũa phở' bí quyết cho đi mất chút gì': Tuy nhiên Nguyễn

Tác Giả: Nguyễn Lan/Nguyễn Việt
Thứ Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 05:16

Tìm hiểu câu chuyện của ông Tuy nhiên Nguyễn cũng chính là dẫu phải mất đi những gì chiếm nhấc thêm về quan niệm nhân sinh “Sống là phở cho đi.”

Tại câu chuyện những ngày trên đũa hoang

Tuy nhiên Nguyễn là một người đàn ông trên đũa 70 tuổi, có dáng dấp cao ráo, mái đầu bạc trắng và một giọng nói thân thiện.

“Tôi vượt biên năm 1976. Lúc đó chưa có trại tị nạn, nên tôi sống như một người ‘homeless’ ở Indonesia khoảng một năm. Họ cho tôi ở những nơi không cho tôi đi ăn. Vì cách của họ là mua đi tôi đi. Thành ra tôi đầu tiên đã là người ‘homeless’ nên tôi biết thân phận của người homeless.” Bằng giọng nói trầm, rõ ràng tiếng, ông Tuy nhiên bắt đầu những hồi ức về cuộc đời mình.

Theo lời ông Tuy nhiên, thuy nhiên ông đến một hòn đảo nhỏ ở Indonesia. “Họ đồng ý cho chúng tôi ở lại, nhưng không cung cấp thức ăn và canh chừng chúng tôi 24/24. Chúng tôi chỉ có thể sống trên thuy nhiên và trên hòn đảo đó mà thôi.”

Đã có thể sống còn, ông Tuy nhiên dùng thuốc tây để cho người đi địa phương để lấy gạo và thức ăn, nước uống.

“Những người dân đó cũng nghèo lắm nhưng họ đã giúp tôi, sẵn sàng cho tôi trồng rau, củ mì, sẵn sàng để cho tôi may viên thuốc lấy con cá, lấy tí gạo để tôi có thể sống qua gần 6 tháng, trước khi có sự giúp đỡ từ một người thánh ở Đức.” Người đàn ông nói trong lúc những hai bàn tay đan nhau trước mặt, những lời mất đi đã qua.

Ngoài sự thiêu hủy và vượt chết, những ngày tháng ở đảo, ông Tuy nhiên Nguyễn còn thu hút những ai hút sự trung và tình thân.

Ông tiếp tục câu chuyện, “Tôi còn nhớ khi tôi nhìn thấy lá thuốc của một người nào đó gửi đến thì

'Sống trên đời phải biết cho đi mới chút gì': Tuyến Nguyễn

Tác Giả: Nguyễn Lan/Nguyễn Việt
Thứ Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 05:16

“Tôi cảm thấy người đi đầu chia nhau đức lá thối đó, vì ai cũng muốn chia sẻ tin tức, muốn đức đức cho Việt Nam.”

Không chỉ vậy, người thuyết nhân năm xưa còn nhớ “có một người đi thăm lúc tôi ở hoang đảo.”

“Cho dù người này không cho tôi cái gì, nhưng tôi cảm động vì nghĩ mình ở trong xó rừng đảo hoang như vậy mà cũng có người tới thăm mình. Đi đầu đó giúp tôi tin rằng cuộc đời này dù có khó khăn nào chẳng nữa cũng có những người nghĩ đến mình, cũng có những người tới thăm mình.”

Từ những tâm tư đó, sau khi đặt chân tới Mỹ không bao lâu, người đàn ông mang những suy nghĩ đầy tính nhân bản này đã cùng bạn bè bắt tay ngay vào công việc giúp đỡ tinh thần cho những người vượt biên còn đang ở các trại tị nạn.

Tổ sách báo cho các trại tị nạn để ăn cho người vô gia cư

Thờu hiểu sự thiếu thốn và một tình thần là như thế nào, ông Tuyến Nguyễn cùng bạn bè bắt tay vào thực hiện “chiến dịch gửi tặng sách báo cho đồng bào vượt biên” từ năm 1979 đến tận năm 1991 mới chấm dứt “do các trại tị nạn đóng cửa.”

Ông Tuyến cho biết, “Tôi làm tự nguyện tại San Diego và in sách học tiếng Anh, tiếng Pháp, miễn là bạn cũng đến mua mỗi ngày bạn copy để gửi sang 9 nước ở Đông Nam Á. Sách thì tôi gửi sang Hội Quân Hoa Kỳ để họ chuyển đến các trại tị nạn giùm. Còn báo thì tôi gửi lấy.”

Chi phí cho việc in ấn sách báo và gửi đi cho đồng bào vượt biên được hỗ trợ từ “việc đi nhốt người lon, báo cũ” và sự chung tay của các giáo dân và các thánh đường quanh vùng Orange County.

'Sống trên đời phải biết cho đi mới tốt chút gì': Tuy nhiên Nguyễn

Tác Giả: Nguyễn Lan/Nguyễn Việt
Thứ Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 05:16

Sau hơn 10 năm thực hiện, công việc tạp chí sách báo này chấm dứt khi các trợ lý đều đã nghỉ việc. Thời nhàn rỗi lòng mình cảm thấy nhàn nhàn không may mắn gì khép lại trong con người ông.

Ông Tuy nhiên kể tiếp:

“Sau khi hết làm việc tạp chí sách báo, có một ngày tôi xem tivi, cũng là mùa Đông năm 91, tôi thấy người 'homeless' sao khổ quá! Tôi nhớ lại thân phận tôi lúc ở trợ lý. Tôi nghĩ chắc cần phải làm cái gì.”

Vậy là ông bàn với vợ, khởi đầu cho một công việc thiện nguyện mà nhiệm vụ người Việt Nam sau này cũng noi theo: cung cấp bữa ăn cho người vô gia cư.

Thốt đầu vào việc chúng ông xin được “donut” và cà phê mang ra mời mọi người ở các người homeless vào buổi tối, nơi góc đường Walnut và First.

Ông lại trấn trợ khi “thấy họ tội nghiệp và đáng thương quá, cho ăn 'donut' thôi thì làm sao mà ngủ được.”

Vậy là “vì chúng tôi đi chợ, được báo và cắt những 'coupons,' họ người ta gì miễn giá cái gì thì mua cái này, như nuôi, thớt hộp hay những loại bánh gì mình có thể làm được thì mua về làm. Bà vợ tôi cũng nấu hai, ba chậu to đem ra mời người ta. Tôi nghĩ họ ăn như vậy mới no.”

Những người vô gia cư nhận phần ăn miễn phí do nhóm của ông Tuy nhiên Nguyễn phân phát tại Civic Center vào chiều Thứ Ba và Thứ Năm hàng tuần. (Hình: Nguyễn Lan/Nguyễn Việt)

'Sống trên đời phải biết cho đi mới tốt chút gì': Tuy nhiên Nguyễn

Tác Giả: Nguyễn Lan/Nguyễn Việt
Thứ Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 05:16

Có vậy vậy chúng ông, cùng với sự giúp đỡ của một số bạn bè, cả âm thầm làm công việc “cho ăn” khoảng 40 đến 60 người mỗi tuần tại góc đường Walnut và First trong khoảng thời gian 2, 3 năm, trước khi chuyển đến khu vực Civic Center, nhưng ông đã đi tìm kiếm lại cho một nhóm Việt Nam khác cũng muốn thực hiện việc làm có ý nghĩa này.

Từ ngày đó, ông đã thành lập, hàng tuần cứ vào chiều Thứ Năm, sau khi đi làm ra, ông Tuy nhiên chủ yếu nhà chủ nhà người nước ngoài ăn uống ông đã nộp tiền cho khoảng 200 người, mang ra góc đường Civic Center để phục vụ bữa ăn miễn phí cho những người vô gia cư sống quanh khu vực đó, mà phần đông là người bạn bè, rất hiếm có người gốc Việt.

“Tôi nghĩ đây không phải là cho, mà chủ yếu là làm cho đời sống tinh thần người ta đỡ bớt áp lực, làm cho người ta thấy trong một xã hội đầy rẫy những tranh đua nhau vậy mà cũng có những người nghĩ đến người khác.” Ông Tuy nhiên nói về công việc mình đã và đang làm trong một suy nghĩ giản dị như thế.

Việc mang chút lòng của mình ra san sẻ với những người cần giúp, gặp khó khăn, là chuyện không ít người làm, nhưng là vào những dịp lễ Tết. Nhưng ông có thể bền bỉ làm công việc này, như ông Tuy nhiên Nguyễn và người vợ quá cố, cùng những bạn bè thân quen của ông đã làm, dù họ hàng họ, từ hơn 20 năm qua, không phải là đi đâu ai cũng theo đuổi được.

“Đi đâu gì khi ông có đời tinh thần và sự kiên trì để thực hiện việc làm mang tính thiện nguyện này trong suốt gần 20 năm?” Tôi nêu câu hỏi.

Ông Tuy nhiên nghĩ ngợi vài giây trước khi trả lời:

“Có những ông già bà cả không có tiền bạc gì cả nhưng muốn tôi ra thì họ cũng có đưa cho tôi 1, 2 đồng bạc cho ‘Cơm gạo đi để mua đồ ăn cho những người khác.’ Nhưng cứ chủ nhà vậy làm mình lên tinh thần. Bởi mình thấy có người trân trọng công việc của mình.”

'Sống trên đời phải biết cho đi mới chút gì': Tuy nhiên Nguyễn

Tác Giả: Nguyễn Lan/Nguyễn Việt
Thứ Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 05:16

Ông nói, “Có lẽ n tôi h i nh ng b n tr làm chung r ng n u có nh ng ng i không ph i homeless cũng ra ăn luôn thì làm sao? M y em b o 'thôi bác, mình ra đây là mu n đ a tình th ng đ n m i ng i. Cho nên n u h đã đ n x p hàng thì k c đ ng i ta ăn, mình không đ t v n đ homeless hay không homeless.”

Đ ng lòng cùng nhau nh v y, nên không ai còn phân bi t đâu là homeless, đâu không là homeless, m t khi h có m t đ ng trong hàng, t c h c n có cái ăn, c n có tình th ng.

Tuy nhiên, “tình th n ng i b n x ở đây r t đáng t tr ng” cũng là đ u khi n ông Tuy n suy t .

Ông k , “Tr c đây tôi hay nói r ng ai không ph i homeless thì v n đ c ăn n u tôi còn th c ăn, nh ng ph i nh ng cho ng i homeless ăn tr c. Nghe v y nhi u ng i t đ ng ra x p hàng phía sau. Hay nhi u lúc tôi cho nh ng ph n quà nh kem đánh răng, bàn ch i, xà bông, th y ng i nào ng i tôi cũng đ a, thì có nhi u ng i b o 'tôi có r i, ông gi i đ a cho ng i khác.' Nh ng đ u nh v y giúp tôi ti p t c đi t i m c dù có r t nhi u khó khăn.”

M t k ni m cũng đáng nh c a ông là vào “m t năm th i ti t r t l nh,” “Kho ng 2 gi sáng tôi th y quá l nh, mà trong nhà tôi i có r t nhi u ch n. Th là tôi đem ch n đi đ p cho nh ng ng i homeless lúc gi a đêm nh v y. Tôi đ p m t th i gian nh v y, cho t i h t mùa Đông.”

Câu chuy n “ng i đàn ông mang ch n đi đ p cho ng i vô gia c lúc đêm khuya” đ c k ra t ng i này qua ng i kia nghe nh “chuy n hoang đ ng.” Th nh ng “công ty Hyatt Hotel nghe chuy n đó và h g i cho tôi.”

Th là ng i đàn ông vi t nên câu chuy n th n tho i đ p ch n trong đêm đ c công ty Hyatt Hotel t ng cho “610 cái ch n r t dày và đ p” đ ông ti p t c mang đi t ng i nh ng ng i b t h nh.

“S cho đi là đ u quan tr ng”

'Sống trên đời phải biết cho đi mới tốt chút gì': Tuy nhiên Nguyễn

Tác Giả: Nguyễn Lan/Nguyễn Việt
Thứ Hai, 28 Tháng 5 Năm 2012 05:16

"Tôi nhớ mãi câu của ông Winston Churchill, 'we make a living by what we get, but we make a life by what we give.' Và tôi tin rằng sống trên đời phải có mới tốt chút gì cho đi. Mới tốt chút đó chính là cái mình cần sống."

"Sống cho đi là điều quan trọng." Nguyễn Văn đàn ông có mái tóc trắng xóa, và nụ cười ấm áp nói, trong lúc đôi mắt của ông yêu thương nhìn vào hàng người vô gia cư xếp hàng dài dọc đường phố nhộn nhịp giữa trưa hè.

Gió chiều Tháng Năm thổi bay những cánh phượng tím rực rỡ về góc Civic Center, mang theo trong nó những nụ cười thân thiện lẫn niềm vui của những người cho đi những điều tốt đẹp, những ân tình của cuộc đời, chan hòa.
